

KLEUR

KLEUR

Mirjam Kooijman

Scholten Uitgeverij

Kleur

Mirjam Kooijman

© 2023 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25A
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: To Dee
Binnenwerk: Piet Versteeg
Eerste druk, november 2023
Drukwerk: Drukcase
ISBN: 9789083355092
NUR: 336

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

1 Proloog	7
2 Idee	13
3 Terras	20
4 Match	35
5 Tickets	44
6 Ameland	54
7 Zonsondergang	67
8 Lieve­lings	74
9 Carcassonne	86
10 Picknick	94
11 Verrassing	102
12 Afscheid	110
13 Fotoboek	118
14 Australië	126
15 Baker family	133
16 Perth	141
17 Au pair	149
18 River	158
19 Surfleraar	166
20 Blue Duck	179
21 12 oktober	196
22 Bommetje	204
23 Uitnodiging	214
24 Kerk	222
25 Verraad	232

26		Control x	240
27		Logica	244
28		Call	254
29		Rottnest Island	260
30		Beloofd	270
31		De Wijnstok	281
32		Afstand	294
33		Ingewikkeld	300
34		Feestje	317
35		Abrupt	337
36		Vakantie	342
37		Zonnebloemen	350
38		Nieuwe draad	357
39		Vraag drie	372
40		Liefje	381
41		Duif	394
42		Paella	406
43		Drop	415
44		Boarden	422
45		Galgenmaal	432
46		Inpakken	442
47		Te laat	449
48		Samen	460
49		Epiloog	475

1 | Proloog

Femkes handen trilden toen ze de auto stilzette op de parkeerplaats van Prins Fruit. Ze draaide het sleuteltje in het contact om en hield het in haar hand. Gedachteloos volgde ze met haar wijsvinger de vorm van de letter a, die aan de sleutelbos hing. Keer op keer streek ze over de goudkleurige letter; één van de zeventien kleine cadeautjes die Aron haar had gegeven voor hij op missie ging. Een kleine glimlach gleed over haar gezicht bij de herinnering aan het moment dat hij haar het canvastasje overhandigde. Er was een foto van hen samen op afgedrukt, lachend bij de Eiffeltoren. In het tasje zaten allemaal vrolijk ingepakte cadeautjes. 'Voor elke week eentje,' had Aron gezegd, 'hoe leger de tas, hoe sneller ik thuiskom.' Er zaten nog steeds negen cadeautjes in de tas. Hij hing aan het hoofdeinde van haar bed, maar ze had niet meer de moed gehad een pakje open te maken.

Ze vocht tegen de tranen, wierp een vluchtige blik in de autospiegel en streek haar trui glad. Eigenlijk stond zwart haar lelijk, maar ze dacht niet dat ze ooit nog iets kleurigs zou dragen. Ze nam nog wat pluisjes weg van haar zwarte jeans, wilde toen het portier openen, maar aarzelde en legde haar handen op het stuur, op zoek naar houvast. Waarom had ze gedacht dat ze dit zou kunnen? Ze staaarde de donkere boomgaard in, zag de contouren van kale appelbomen. Ze stonden als houtherige mannetjes in lange rijen naast elkaar. Haar vingers krulden om het stuur heen, knepen in het leer tot ze wit werden. Ze kon het

echt niet. Tussen de mensen zijn was al een opgave, laat staan een ruimte binnenstappen die vol was van muziek en vrolijkheid. Lisa had haar uitgenodigd voor de eerste schuuravond van het nieuwe seizoen. 'Je kunt wel wat afleiding gebruiken,' had ze gezegd. En Femke had gehoopt dat ze gelijk had.

Tranen brandden achter haar ogen en er woedde een strijd vanbinnen. Uitstappen of de motor weer starten en weggrijden? Ze beet op haar lip, maar de tranen begonnen toch te rollen. Als ze ooit had gedacht dat tranen een keer op konden raken, had ze het mis gehad. Er was nog geen dag voorbijgegaan zonder dat ze had gehuild.

'Wegrijden' leek net de strijd te winnen, toen Femke opschrok van een tik op het raam. Lisa; het moest Lisa zijn. Ze keek opzij en zag het bezorgde gezicht van haar vriendin.

Het portier ging open, maar bijna meteen ook weer dicht. Ze zag Lisa om de auto heen lopen. 'Ik kan het niet, Lies,' snikte ze, toen Lisa naast haar kwam zitten. Ze keek door haar tranen heen opzij en zag het diepe medeleven op het gezicht van Lisa. Twee armen werden om haar heengeslagen en ze liet haar tranen de vrije loop. Intens verdriet overspoelde haar. Bij Lisa zijn was fijn en ondraaglijk tegelijk. De missie in Afghanistan was iets van hen samen geweest. Hun vrienden waren buddy's, zij sinds kort vriendinnen. Maar het overlijden van Aron had alles veranderd. Het idee dat Lisa de weken kon aftellen tot Nils thuiskwam, was te pijnlijk. Ze beet op haar lip en wenste dat er een einde zou komen aan de tranenstroom. Ze verlangde naar de leegte die ze de laatste tijd omarmde. Liever vlak en leeg, dan dit hartverscheurende gemis.

Toen ze elkaar loslieten, zag ze dat ook Lisa's gezicht nat was van de tranen.

'Ik snap dat het ontzettend moeilijk is, maar al blijf je maar even. Het is belangrijk om af en toe even te ontspannen, Fem.' Ontspannen, wat was dat? Sinds dat alles veranderende tele-

foontje, waren haar spieren strak gespannen. Haar schouders, haar nek, haar rug; helemaal verkrampd. Alsof het verdriet in haar spieren was gekropen en haar in zijn greep hield.

Ze keek in de spiegel en veegde met haar duim de zwarte vlekken van haar uitgelopen mascara weg. Ze haalde diep adem, hield hem even vast en blies langzaam uit. Dit herhaalde ze een paar keer. Even sloot ze haar ogen, maar toen meteen het beeld van Aron op haar netvlies kwam, deed ze ze snel weer open. Ze keek opzij, naar Lisa, die met de handen in haar schoot wachtte.

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei ze toen zachtjes.

Voor ze zich nog kon bedenken, opende ze snel het portier en stapte uit. De koude wind blies meteen door haar trui heen. Ze pakte haar jas van de achterbank, trok hem aan en deed de rits hoog dicht. De zwarte muts die in haar jaszak zat, trok ze ver over haar oren. Ze rilde.

Lisa kwam naast haar lopen en pakte haar hand vast. Net als op de dag dat ze op het vliegveld stonden te wachten tot het vliegtuig met daarin de kist van Aron zou landen. Ze had Lisa’s hand pas losgelaten, toen ze haar hand op de kist kon leggen. Ze wist nog precies hoe koud en glad het hout voelde onder haar vingers.

Ze wierp even een blik opzij, op Lisa’s rode jas, de grijze muts, haar glanzende, rode wangen. Jaloezie vulde haar hart, of ze nu wilde of niet. Ze had haar altijd al benijd om het fijne nest waar Lisa uit kwam. De warmte en liefde die haar ouders verspreidden, de vrolijkheid van het grote gezin. Dan was het bij haar thuis maar stil en kil. Maar ze had Aron gehad. Met zijn optimisme en opgewektheid, wist hij de saaiste ruimte kleur te geven.

Met elke stap die ze de deur dicht naderden, zwol het geluid aan. Muziek en geroezemoes van stemmen. Ze voelde hoe haar lichaam meer en meer op slot ging en de neiging om te keren

toenam. Het was dat Lisa haar hand vasthield en ze automatisch haar passen volgde, anders zou ze omdraaien.

Bij de deuren voelde ze een duwtje in haar rug.

‘Ga maar. We gaan snel wat lekker warms halen. Er is koffie en warme chocolademelk. En m’n mams heeft allerlei lekkere dingen gebakken.’

Lisa had haar al meerdere keren kennis laten maken met de bakkunsten van haar moeder. Er was niks van gelogen; alles wat ze geproefd had, was overheerlijk. Dat niets haar op dit moment lekker smaakte, zou ze niet tegen Lisa zeggen.

Ze baanden zich een weg naar de lange tafel waar drinken en taart te halen was. Lisa schonk warme chocolademelk voor haar in en raadde haar een punt appeltaart aan.

Op een rustig plekje in de schuur, prikte ze afwezig met haar vorkje in het gebak. Ze dwong zichzelf kleine hapjes te nemen.

‘Hoe is het met de kleine baby’s, Fem?’ Lisa’s vraag bracht haar terug in de werkelijkheid. Werk, dat was natuurlijk een veilig onderwerp. Slim.

Met een vlakke stem vertelde ze over haar werk op de neonatologie. Ze had extra diensten aangevraagd, omdat werken de beste manier was om niet na te hoeven denken. In haar witte uniform was er geen ruimte voor rouw.

‘Ik zorg nu voor een heel kleintje. Zevenhonderd gram. Het ligt veel in de couveuse. De moeder heeft het nog niet eens vastgehouden.’

‘Hoe verschoon je haar dan?’ vroeg Lisa.

‘Hem, het is een jongetje.’

Ze voelde hoe Lisa naar haar keek en ze was zich akelig bewust van haar kattige antwoorden.

‘Vind je je werk nog leuk?’

Leuk. Leuk. Vond ze het leuk? Ze knikte kort. ‘Het is beter dan thuis naar Arons foto’s staren.’ Het kwam er kort en verbitterd uit.

Ze zette het lege gebaksbordje weg. Ze had niks van de appeltaart geproefd. Alsof haar smaakpapillen weigerden signalen door te geven aan haar hersenen.

Ze dronk de chocolademelk, die inmiddels wat was afgekoeld, met een paar slokken op.

‘Ik denk dat ik maar weer ga,’ zei ze en stond meteen op. Ze streek haar jas glad en trok haar muts weer over haar oren. Ze probeerde Lisa ervan te overtuigen dat het echt niet nodig was mee te lopen naar de auto, maar dat was tevergeefs.

Lisa stond al op. ‘Ik doe het toch.’ Ze liep achter haar aan naar buiten. ‘Vind je het zo moeilijk?’ hoorde ze Lisa vragen toen ze de schuur uitliepen. Ze stopte haar handen diep in haar zakken en rilde even.

‘Weet je,’ zei ze aarzelend en keek bewust recht voor zich uit. ‘Ondanks dat je een geweldige vriendin bent, vind ik bij jou zijn eigenlijk het allermoeilijkst.’ Het was de pijnlijke waarheid. Even was Lisa stil en Femke wierp een vluchtige blik opzij.

‘Ik denk dat ik het wel begrijp,’ hoorde ze toen. ‘Dat blijft waarschijnlijk als je mij ziet. Zeker als Nils eenmaal thuis is.’

‘Als hij thuiskomt,’ schamperde ze. De nadruk lag op ‘als’. Ze schrok van haar eigen hardheid. Ze zeiden niks meer, tot ze bij de auto waren. Zo snel mogelijk stapte ze weer achter het stuur en stak de sleutel in het contact.

‘Ik bel je wel weer eens.’ Lisa’s woorden echoden nog na, toen ze de motor startte. Ik bel je wel weer eens. Dat was het dan. Tranen brandden alweer in haar ogen. Het kon niet anders. Zij kon niet anders. Lisa zien was simpelweg te confronterend.

Op de automatische piloot reed ze de weg terug naar huis. De weg was een wazige, zwarte baan, door haar tranen heen. Dat ze veilig thuiskwam, was een wonder. Maar in wonderen geloofde ze niet. Wonderen kwamen van God, en God bestond niet. En álš Hij al bestond, deed zij met Hem geen zaken.

Ze wist niet hoe snel ze thuis in bed moest kruipen. Gehaast

poetste ze haar tanden en in het donker kleepte ze zich om. Ze meed het licht zoveel mogelijk. Morgen zou ze weer aan een cyclus van vier nachtdiensten beginnen. Dat was eigenlijk nog het beste. Overdag slapen en in de avondschemer naar het ziekenhuis rijden om haar werk te doen.

Ze kroop in bed en trok de deken hoog op. Ze hoopte dat de slaap haar snel zou overvallen. De enige remedie tegen verdrietige gedachten.

'Ik mis je,' fluisterde ze tegen het duistere plafond. Ze legde een hand op haar hart. 'Ik mis je zo!'

2 | Idee

Gekleed in enkel een topje en een kort rokje stapte Femke over de zinderende heide. Ze kon zich niet herinneren dat het ooit eerder zo warm was geweest in juni. Als ze nu een meer tegen zou komen, zou ze er met kleren en al in springen. Maar ze zou geen water tegenkomen, dat wist ze omdat ze de weg kende als haar eigen broekzak. Aan het eind van de route was wel een waterspeeltuin. Heel misschien zou ze haar hoofd even onder de waterpomp kunnen steken straks. Ze glimlachte om het idee, maar met elke stap werd het aantrekkelijker. Ze had met Aron weleens een watergevecht in deze speeltuin gehouden, bedacht ze. Het was begonnen met een paar spetters in haar gezicht, toen hij zijn handen waste bij de pomp. Zij had vervolgens een kommetje water in zijn nek gekiept, waarna het hek van de dam was. Uiteindelijk hadden ze zich kletsnat op het gras laten vallen en hadden gelachen en gekletst tot ze droog waren. Het was een fijne herinnering en ze was dankbaar dat ze af en toe weer met plezier kon terugdenken aan de dingen die ze samen met Aron had gedaan.

Haar voeten volgden automatisch het pad richting de speeltuin. Het geluid van spelende kinderen kwam haar tegemoet. Moeders zaten op bankjes langs de rand van de speeltuin. Een groepje kleuters speelde op blote voeten in het zand. Wandelwagens werden heen en weer gewiegd; een dreumes met een gezichtje vol zand zocht steun bij de benen van zijn moeder en wiebelde heen en weer. Zijn moeder had haar aandacht echter

bij de baby die ze aan de borst had. Het kleine jongetje stak zijn handjes omhoog, maar greep in de lucht. Hij liet zich achterover zakken op zijn luier en zette een keel op.

Femke observeerde het tafereel van een afstandje en een glimlach kroop over haar gezicht. Ze ging op een leeg bankje zitten en strekte haar benen voor zich uit. Maar toen ze zich haar idee over de waterpomp herinnerde, stond ze weer op.

‘Is het water lekker koud?’ vroeg ze aan de twee meisjes die emmertjes vulden bij de pomp. Het ene meisje pompte, het andere meisje hield een emmertje onder de kraan.

‘Voel maar,’ zei het meisje met de emmer. Ze pakte haar hand vast en duwde hem in de emmer.

Het was inderdaad heerlijk koud.

‘O, wat fijn zeg! Ik ga m’n hoofd douchen.’

‘Ik ook!’ riep het meisje bij de pomp enthousiast. ‘Dan moet jij pompen!’

Femke nam grinnikend de plek van het meisje in en keek toe hoe ze haar blonde hoofdje onder de straal hield. Het meisje gilde van plezier toen het water langs haar wangen liep. Ze wisselden van plaats en Femke genoot van het koele water op haar warme huid.

Ze deed een high five naar de meisjes en liep weer terug naar het bankje. Ze diepte haar waterfles op uit haar tas en maakte het bakje open waar twee zelfgemaakte mueslirepen in zaten. Genietend zette ze haar tanden in de reep. Ze proefde honing, kokos, gedroogd fruit en havermout. Het gesprek van de moeders op het bankje naast haar, dreef op de wind haar kant op. Onbewust sloot ze haar ogen om mee te luisteren.

‘Wanneer komt je zusje ook alweer terug?’

Een lach. ‘Het zou me niet verbazen als ze daar blijft.’

‘Ze is nog steeds au pair?’

‘Ja, maar ze is al aardig gehecht geraakt aan het gezin. En ook aan het land trouwens.’

‘Nog geen leuke Australiër aan de haak geslagen?’

Weer een lach. ‘Voor zover ik weet niet, maar ook dat zal me niks verbazen.’

Femke opende haar ogen en keek opzij naar de kletsende moeders. De moeder van de dreumes had haar baby in een draagdoek geknoopt. Met een nat doekje poetste ze het zand van het gezichtje van het jongetje dat naast haar stond en inmiddels zijn tranen weer had gedroogd.

‘Maar fijn dat ze het zo naar haar zin heeft, lukt het wel om een beetje contact te houden?’

‘We proberen elke week te skypen, maar door het tijdsverschil lukt dat niet altijd.’

Femke had genoeg gehoord. Ze stond op, vulde haar waterfles bij de pomp en begon aan haar wandeling terug over de hei. Met elke stap vermenigvuldigden haar gedachten.

‘Hoi Jiska,

Ik zal maar gelijk met de deur in huis vallen. Ik ga naar Australië. Oké, ik bedoel: Ik ben van plán om naar Australië te gaan. Ik wil een half jaar als au pair gaan werken.

Ja, ik weet al wat je gaat zeggen. Het is een vlucht. En daar heb je denk ik ook gelijk in. Ik wil straks, na de zomer, gewoon weg. 12 oktober moet ik zover mogelijk bij Nederland vandaan zijn. Australië lijkt me wel ver genoeg ;).’ Het was pure zelfspot, galgenhumor. Ze liet het toch staan. Jiska zou het wel begrijpen.

‘Natuurlijk is het ook een avontuur. En om eerlijk te zijn, heb ik voor het eerst sinds Arons overlijden weer ergens zin in. Ik doe natuurlijk wel van alles, maar ik kijk nergens echt naar uit. Nu voel ik ergens diep vanbinnen weer een heel klein beetje enthousiasme.

Herken je dat, Jis? De drang om te vluchten. De zin om heel ver weg te gaan, zodat het misschien beter lukt om te vergeten?’

Hm, ik zeg nu wel ‘vergeten’, maar ik wil helemaal niet vergeten. Ik wil alleen gewoon niet steeds herinnerd worden.

Nou, het is een heel warrig verhaal geworden en het is niet eens vrijdag. Maar ik moest even van me afschrijven. Voel je vooral niet verplicht te antwoorden, hoor. Vrijdag mail ik je weer, wie weet is het plan dan al lang weer verdwenen.

Ciao! Femke.'

Ze verwachtte niet meteen een mail terug. De afspraak was dat zij op vrijdag een mail zou sturen naar Jiska en Jiska zou haar dan uiterlijk maandag antwoorden. Samen praatten ze over rouw. Je moeder verliezen was anders dan je vriend. Maar Jiska begreep haar.

'Je moet eens met Jiska praten,' had Lisa haar getipt. En het deed haar goed. Ze had Jiska nog nooit in het echt gezien en misschien was dat juist wel fijn. Op papier stortte ze haar hart bij haar uit, blies ze stoom af, gaf ze woorden aan haar verdriet. Ze stelde vragen. Heel veel vragen. De grootste vraag op dit moment was hoe ze haar leven weer vorm kon geven na het verlies. Na het verlies; er was een voor en na het verlies. En soms kon ze zich bijna niet meer voorstellen dat die tijd vóór het sterven van Aron er ook was geweest. De tijd van vlinders in haar buik. De tijd van samen plannen maken. Samen; wat een heerlijk woord was dat toch, mijmerde ze, haar vingers zwevend boven het toetsenbord. Ze knipperde een traan weg, keek even naar Arons foto, richtte even snel haar blik weer op het beeldscherm.

Ze sloot haar mail af en opende Google. '*Vacature au pair Australië*'. Het typen van de woorden, zorgde al voor een gevoel van opwindning. Ze klikte op de bovenste website die naar boven kwam. Haar ogen vlogen over de regels. '*Aan de slag als au pair in Australië - Sydney, Melbourne, Canberra - een ultiem gevoel van vrijheid en avontuur. Voor veel au pairs is het een kans om zichzelf aan de andere kant van de wereld te vinden.*' Als dat toch eens zou kunnen. Als ze daar alle brokstukken weer bij elkaar kon vegen, kon lijmen, om uiteindelijk zichzelf weer te vinden. Het

leek te mooi om waar te zijn. Ze las verder: *‘Voor Australische gastgezinnen biedt het een verrijking voor het hele gezin en belangrijke hulp bij kinderopvang om alles een beetje makkelijker te maken.’* Ze leunde achterover en scrolde verder naar de voorwaarden om überhaupt als au pair aan de slag te kunnen. Met elke vraag die ze met ‘ja’ kon beantwoorden, begon haar hart sneller te kloppen. Alle deuren gingen open. *‘Australië wacht op je!’* Een knorrende maag deed haar met schrik op haar horloge kijken. Het was zes uur en ze had nog helemaal niet over het avondeten nagedacht. Woensdagavond was ze altijd op zichzelf aangewezen. Ze klapte haar laptop dicht; ze zat midden in haar profielschets. *‘Wees altijd eerlijk en authentiek’*, was de gouden tip. Ze had nooit zoveel moeite met eerlijk zijn. Ze flapte haar mening er altijd makkelijk uit en net doen alsof was er bij haar niet bij. *‘What you see, is what you get,’* zei Aron weleens als hij haar moest omschrijven. Als hij dat zei, ging dat meestal gepaard met een dikke knuffel en een kus op haar lippen. *‘En dat is precies waar ik gek op ben!’* Ze hoorde het hem zo fluisteren.

Toch had ze er nu voor gekozen Aron niet te noemen in haar profielschets. Welk gastgezin zat er nu te wachten op een meisje dat op de vlucht was voor haar eigen verdriet? Het was beter om even terug te gaan naar de Femke van voor alle ellende.

Ze sloot haar slaapkamerdeur en liep over het glanzende parket door de hal, naar de keuken. Haar vinger gleed automatisch langs de witte lambrisering. Erboven hingen foto’s van alle landen die haar ouders voor hun werk bezocht hadden de afgelopen jaren. Australië zat er nog niet bij. Zij ging een avontuur aan dat zelfs voor haar reislustige ouders nieuw was.

Op het aanrecht vond ze een briefje van tien euro; zoals elke woensdag. Gedachteloos streek ze het glad. *‘Zorg je goed voor jezelf?’* had haar vader gezegd, voor hij vanmorgen vroeg de

deur achter zich dichttrok. Dat zou ze doen. Dat deed ze altijd al.

Soms ging ze uitgebreid naar de supermarkt, om thuis een nieuw gerecht klaar te maken. Vandaag had ze geen tijd. Ze broedde nog op de laatste vraag waar ze mee bezig was geweest, voor ze ontdekte dat haar maag rammelde. Hoe stelde ze zich het leven met haar gastgezin voor? De vraag zelf was niet zo lastig, maar het formuleren van een eerlijk antwoord des te meer. Al lezend op de website was ze ernaar gaan verlangen om voor een tijd deel uit te maken van een warm gezin, omdat dat precies was wat ze zelf miste. Maar dat zou ze niet schrijven. Misschien kon ze het gezin van Lisa in gedachten nemen en net doen alsof dat het hare was? Lisa's familie kwam toch wel erg dicht bij het perfecte beeld dat je van een familie kon hebben. Het zinnetje 'wees altijd eerlijk en authentiek' knaagde aan haar.

Ze ging op de bank zitten en zocht in de krantenbak naar het foldertje van de pizzeria twee straten verderop. Haar ogen gleden over de verschillende pizza's en stopten bij haar favoriet. Ze had het foldertje er eigenlijk niet bij hoeven te pakken. Ze had het enkel nodig voor het telefoonnummer van de pizzeria dat ze maar niet kon onthouden. Eigenlijk zou ze hem moeten toevoegen aan haar contacten.

'Een pizza quattro formaggi por favore.'

Ze zou in de woonkamer gaan zitten met haar laptop, dicht bij de intercom, dan kon ze doorwerken zonder de bezorger mis te lopen.

Een berichtje kwam omhoog onder in haar scherm. Een nieuwe email. Er gleed een glimlach over Femkes gezicht. Jiska had haar geantwoord.

'Lieve Fem,

Even kort hoor; ik moet zo gaan werken. Maar ik wilde je toch antwoorden.

*Meid! Wauw! Ja, het is een vlucht, denk ik. Maar ik kan het me ook zo goed voorstellen. En weet je, ik denk dat je jezelf een hele goede vraag moet stellen: ontolucht je de situatie of ontolucht je jezelf? Volgens mij is dat een belangrijk verschil. Het is zo logisch dat je weg wilt, dat je iets anders wilt. Een andere omgeving, je focus op nieuwe dingen. Maar in dat alles moet je niet jezelf vergeten. Snap je wat ik bedoel? Dat is het voor nu eventjes... mail je me snel alle details? Ik ben mega benieuwd of je er echt mee verder gaat!
Liefs, Jis.'*

3 | Terras

Met haar hoofd in een Australische wolk stapte Femke over de drempel van de Hogeschool. Ze was wakker geworden met gemengde gevoelens. Ze voelde opwinding over haar plannen, die steeds meer vorm gekregen hadden. Maar ze ging vandaag ook afscheid nemen van haar klas en haar docenten de hand drukken. Natuurlijk zou ze terugkomen om haar laatste jaar verpleegkunde af te maken. Tenminste, dat zei ze tegen iedereen. En vooral tegen haar vader, die niks begreep van haar plannen.

‘Drie jaar studie naar de knoppen, voor zo’n impulsieve actie!’ Zijn gezicht was rood aangelopen. Haar moeder had haar hand op zijn arm gelegd, hem even aangekeken en zich toen op haar gericht.

‘Dit komt voor ons erg onverwachts, Femke. Je hebt zo hard gewerkt, dat gooi je nu allemaal weg!’

‘Heb je eigenlijk wel nagedacht?’ had haar vader gevraagd. Zijn blik op onweer.

Mams zalvende stem verzachtte voortdurend zijn woorden, maar haar boodschap was bijna gelijk.

Femke had wat geknikt. Geluisterd. Gezegd dat ze hun reactie begreep, maar toch haar plan zou doorzetten. Het profiel was al lang aangemaakt, haar zoektocht naar een gastgezin al begonnen en ze had online een werk- en vakantievisum aangevraagd.

Haar vader had haar een paar dagen gemeden, wat in de prak-

tijk weinig verschilde van de dagelijkse werkelijkheid. Het gesprek over Australië was het langste gesprek in tijden geweest. Ze liep de centrale hal binnen, waar het lekker koel was; een heel verschil met de drukkende hitte buiten. Een jas hoefde ze niet op te hangen; die hing thuis al weken ongedragen aan de kapstok. Ze streek wat nerveus haar klamme handen langs haar gebloemde rokje, trok haar witte T-shirtje recht. Geen zwart meer; er was een moment geweest dat ze besloten had dat ze daar klaar mee was. Haar rouw hoefde niet perse meer aan de buitenkant zichtbaar te zijn. Haar ogen gleden over de mensen die zich verzameld hadden in de entree van het schoolgebouw. Het feit dat het de laatste dag was voor de zomervakantie, zorgde voor een vrolijke sfeer. Ze ving flarden van gesprekken over vakantiebestemmingen en bijbaantjes op, toen ze haar weg zocht door de hal, richting de toiletten.

‘Hé, Fem!’ Een arm om haar heen, vingers die in haar schouder drukten. Jasmijn; haar rots in de branding op school.

‘Jas!’ Ze gaf haar vriendin enthousiast een knuffel.

‘Wat goed je te zien.’ Jasmijn pakte haar handen vast en keek haar aan. ‘Ook al is het om afscheid te nemen.’ Ze trok een pruillip.

Femke kon er niks aan doen dat de opwindning in haar buik borrelde.

‘Gek idee, hoor,’ zei ze en ze meende het. Het was ook echt raar om na drie jaar haar studiegenoten te verlaten.

‘Vertel eens,’ drong Jasmijn aan, ‘hoe concreet zijn de plannen inmiddels?’ Ze trok haar mee naar een bankje en wierp een vluchtige blik op het zilveren horloge om haar pols. Armbandjes met zilveren bedeltjes rinkelden tegen elkaar. Jasmijn had haar besmet met haar liefde voor zilveren armbandjes. Zelf had ze inmiddels ook een heel rijtje; de meeste had ze cadeau gekregen van Aron. Als vanzelf gleden haar vingers langs de zilveren figuurtjes. De flamingo en het cactusje waren favoriet. ‘Is

het heel raar dat ik bij jou aan een flamingo moet denken? Je bent net zo elegant.' Ze was in de lach geschoten, maar door de fonkeling in zijn ogen had ze het als een groot compliment ontvangen. De cactus kreeg ze op de dag dat ze elkaar een jaar kenden. *'Al ben je soms een beetje prikkelbaar, ik ben stapelgek op je!'* Als ze chagrijnig tegen hem deed, raakte hij haar voorzichtig aan met zijn wijsvinger, om hem even snel weer terug te trekken. *'Au, je prikt!'* Ze glimlachte bij de herinnering.

'Vijf minuten heb je nog, is dat genoeg om alles te vertellen?' Jasmijn bracht haar weer terug in de werkelijkheid. Ze had zich naar haar toe gedraaid; haar gezicht een en al nieuwsgierigheid. *'O, wacht, daar is Jolien, die wil het natuurlijk ook horen!'* Ze wees naar de trap.

'Fem, Jas!' Met een paar stappen was Jolien bij hen. Haar lange, bruine haren vielen als een sluier naar beneden toen ze hen in één knuffel omarmde.

'Ga snel zitten, Jo, Femke wilde net vertellen over Australië.' Jasmijn schoof wat opzij en trok Jolien tussen hen in op het bankje.

'Wanneer ga je?' vroeg Jolien enthousiast.

Femke zuchtte even. De drie musketiers, dat waren ze en dat zouden ze altijd blijven. Ze was haar vriendinnen nog altijd dankbaar dat ze geduld met haar hadden gehad, toen ze zich in somberheid had gehuld en niet had willen praten.

'Dat weet ik nog niet,' zei ze, *'maar...'* Ze liet een stilte vallen om de spanning op te bouwen. Haar ogen schoten heen en weer van de een naar de ander.

'Maar wat?' Jasmijn klapte in haar handen en keek haar smekend aan. *'Ik denk dat ik een match heb!'*

'Niet, echt! Fem! Vertel!' De blijdschap van haar vriendinnen bracht een lach op haar gezicht. De drie musketiers; in goede en in slechte dagen. Vandaag was een hele goede dag.

'Luister, dit is de eerste zin van hun profiel...' Ze had hem zo

vaak herkauwd dat ze hem uit haar hoofd kende. 'We are a fun, Dutch/Australian, beach loving family of 5, who are really looking forward to welcoming a new member of the family.'

Jolien gaf haar een kneepje in haar been. 'Precies wat je zocht,' zei ze zachtjes.

'Ze hebben drie kleine kinderen, van één, vier en vijf. Ze wonen vlak bij de stranden aan de rand van Perth, in het westen van Australië. Ik zou de grootste twee naar school moeten brengen. Overdag zou ik op het kleintje passen en na schooltijd op alle drie de kinderen en natuurlijk wat huishoudelijk werk doen. Verder ben ik ook veel vrij en kan ik de auto gebruiken om leuke dingen te doen.'

'Meid, wat klinkt dat goed!' riep Jasmijn enthousiast.

'Hoe heten de kindjes?' vroeg Jolien.

'Finn, Jack en Lilly. Lilly is de jongste, van één.' Na de eerste positieve reacties op haar bericht aan Liam en Abby, de ouders, had ze de gezinsfoto uitgeprint en op haar prikbord gehangen. Ze had de kinderen vanaf de foto al in haar hart gesloten.

'Het meisje is echt zo'n dotje. Ze heeft twee blonde knotjes en een neusje vol sproetjes. De jongens lijken sprekend op elkaar; als je niet beter wist, zou je denken dat ze een tweeling zijn.'

'En de ouders?'

'Liam en Abby zijn allebei dertig; Abby's familie komt uit Nederland en woont vlakbij op een boerderij.'

'Dus je kunt daar gewoon Nederlands spreken?'

Ze knikte. Hoewel ze Engels spreken ook best een uitdaging had gevonden, was dit wel erg makkelijk.

De bel ging en de meiden stonden tegelijk op om zich in het volle trappenhuis een weg naar boven te banen.

'Wanneer weet je dat het zeker is?' vroeg Jasmijn.

'Morgenochtend gaan we videobellen; als het klikt, gaat het door.'

Ze zou vreselijk nerveus zijn, morgenochtend. Eigenlijk had ze het zichzelf veel te moeilijk gemaakt, door de foto's te koesteren

alsof ze het contract al op zak had. Zou ze nog de moed krijgen op een ander gastgezin te reageren, als dit niks werd? 'Ik duim voor je hoor!' Jolien kneep even in haar hand. 'Ik ook. Houd je ons op de hoogte?' vroeg Jasmijn. Ze zou het haar vriendinnen eerder vertellen dan haar ouders. 'Natuurlijk!'

Het voelde ontzettend vreemd en ongemakkelijk om de rij klasgenoten langs te gaan en hen om de beurt de hand te schudden. Ze kreeg de ene na de andere gelukwens en, hoe goed bedoeld ze ook waren, ze ontving ze met pijn in het hart. Natuurlijk wensten ze haar alle goeds toe. 'Dat heb je wel verdiend,' zei menigeen er achteraan. Maar wat had ze graag gewild dat het anders was. Dat ze hen in oktober uit had kunnen nodigen voor haar bruiloft. Dat ze samen hun diploma in ontvangst hadden kunnen nemen.

Er prikten tranen in haar ogen toen ze de laatste van de rij, Björn, de enige jongen in haar klas, omhelsde. 'Pas op jezelf,' fluisterde hij in haar oor. 'Vergeet niet naar je hart te luisteren.' Hij gaf haar een dikke knuffel en ze moest moeite doen om niet in tranen uit te barsten. Björn prikte op de een of andere manier altijd dwars door haar masker heen. Als ze nog eens in het ziekenhuis terecht kwam, wilde ze hém aan haar bed.

'Stuur je me af en toe een berichtje?'

'Beloofd,' zei ze met een klein stemmetje. Ze slikte moeizaam de brok in haar keel weg. 'Bedankt, Björn, ik ben jaloers op de vrouw die ooit met jou zal trouwen.' Het lukte haar zowaar ondeugend te knipogen en naar hem te glimlachen.

Hij trok met een grijns zijn wenkbrauwen op en lachte. 'Het ga je goed!'

Gearmd met Jasmijn en Jolien verliet Femke de school, op weg naar de fietsenstalling. Toen de schuifdeuren achter haar dichtgingen, voelde ze zich vreemd genoeg zo licht als een veertje.

Alsof er een last van haar schouders viel en het leven haar even toelachte. En dat was eigenlijk raar, want ze had school nooit als een last ervaren. Maar het was net of er, nu ze school achter zich liet, ruimte kwam voor iets nieuws. De deuren naar een nieuwe tijd gingen op een kiertje open. Ze was de laatste weken al meer onder de mensen geweest dan in de tijd vlak na Arons overlijden. Maar ergens was er, bij alles wat ze ondernam, altijd dat stemmetje geweest dat haar toefluisterde dat ze niet mocht genieten. Nu leek het anders. De toekomst wat luchtiger, het stemmetje meer op de achtergrond. Er brak een glimlach door op haar gezicht.

‘Verklaar die grijns,’ lachte Jasmijn.

‘Er hangt iets nieuws in de lucht.’ Ze kon haar gevoel nog niet helemaal duiden.

‘Ja, nee, dat is echt een duidelijke uitleg.’

Femke schoot in de lach. Ze begreep zichzelf niet eens, laat staan dat ze woorden kon geven aan haar verwarrende gevoelens.

‘Is het misschien dat je gewoon zin hebt om het avontuur met beide handen aan te grijpen?’ probeerde Jolien.

Het was altijd mooi hoe ze als vriendinnen elkaar probeerden te begrijpen. Net zolang graven en doorvragen tot de ander wist dat haar hart op tafel lag.

Femke kauwde bedachtzaam op de binnenkant van haar wang. Was dat het inderdaad? Wilde ze gewoon haar Australische avontuur beginnen? Of zat er meer achter?

Wat aarzelend haalde ze haar schouders op. De warme wind blies haar losse haren in haar gezicht en ze maakte zich los uit de omarming om een staart te maken. Ze boog wat voorover en kamde met haar vingers haar haren bijeen tot een hoge staart.

‘Zou kunnen. En daarmee is het rouwen echt niet voorbij. Daar komt volgens mij nooit een einde aan.’

‘Maar je mag ook gaan genieten, Fem,’ zei Jolien zachtjes, ‘tenminste, ik geloof dat dat mag.’